

Přípravná modlitba, která se může říkat každý den.

Nejsvětější Matko Boží a Matko, milosrdenství, přicházíme k tobě a k tvému božskému Synu, abychom ti projevili svou úctu, velebili tě svými ústy a darovali ti své srdce. Vypros nám milost, aby tvůj Syn osvítil naši mysl, očistil naši duši a roznítil naši vůli, abychom ti mohli hodně obětovat tuto svou pobožnost k větší slávě Boží, ke tvé cti a k prospěchu našich duší. Amen.

Den desátý

Rozjímání o pekle.

Vidíš, hříšníku, ten příšerný žalář, plný ohně a dýmu? Je připraven tomu, kdo nedbá, aby se polepšil. Pozoruj ten oheň. V něm bude hořet hříšník s duší i s tělem, které bylo účastno jeho hříchů. Ten oheň pronikne do jeho vnitřností, do hrdla, do kostí, do mozku; pronikne ho celého tak, že bude jako železo, rozžhavené v peci. Kterak bude živ v onom stravujícím ohni ten, jenž by nedovedl snést ani jeden prst ve slabém plamenu svíčky?

Jestliže bude hříšník zavržen, čím se bude zabývat? Tím, že bude stále myslet na to, že se mohl spasit tak snadno, a nechtěl, bude si vzpomínat na to a ono, kázání, na ona duchovní cvičení, na onu knihu, na ono vnuknutí, kterým ho Bůh k sobě volal a on ho nechtěl slyšet; bude myslet na tolik lidí téhož věku, téže povahy, téhož společenského postavení, z téže školy, z téže obce: oni jsou spaseni a on je zavržen. A při takových myšlenkách a vzpomínkách co bude dělat? Bude proklínat sám sebe i jiné, bude zlořečit svému andělu strážnému, svým svátým patronům, Ježíši Kristu, Nejsvětější Panně, své nebeské Matce, bude ze zoufalství zuřit a rvát. Ó, jaký to život v pekle?

A padne-li do toho ohně, co myslíš? Jak dlouho v něm zůstane? Sto let? Déle! Tisíc let? Déle! Milion let? Déle, déle! Ještě déle! Ale jak dlouho tedy? Pokud Bůh bude Bohem: vždycky, na věky, po všecku věčnost. A po všechen ten čas nebude žádného odpočinku, žádné přestávky? Ne, nikdy! Budě možno zamhouřit oči aspoň na čtvrt hodinky? Ne, nikdy! Bude možno dostat aspoň jednu krůpěj vody? Ne, nikdy!

Příklad: Chceme-li si zajistit věčnou spásu, uctívejme s opravdovou zbožností a oddaností Pannu Marii a každý den se k ní modleme. V Paříži umírala ve veliké bídě jistá vznešená, ovdovělá dáma. Zavolala si k loži svého jediného, syna, Philippa, kterému bylo tenkrát 18 let, a slábnoucím hlasem mu řekla: Philippe, jako dědictví ti zanechávám tento růženec – nemám nic jiného. Slib mi, že se jej budeš každý den modlívát na mou památku. Vysvobodí tě od pekla. – Jinoch vzlykaje, učinil umírající matce tento slib. Když potom brzy osiřel, vstoupil do francouzského vojska. Protože byl ze vzácného rodu, velice nadaný a statečného ducha, postupoval velmi rychle, takže když vypukla krymská válka, byl již plukovníkem. Ale ztratil víru svého mládí a co se týče mravů, byl člověk dokonale zkažený.

Na Krymu po jedné bitvě, která se prodloužila až do noci, vrátil se celý potřísněný krví a prachem do svého stanu a chystal se ulehnout, neboť byl velmi unaven. Náhodou strčil ruku do kapsy u kalhot a ucítil tam růženec, jež kdysi dostal od matky. Dlužno podotknout, že ačkoli už v Boha nevěřil, přece pro slib, daný matce, pokládal za svou čestnou povinnost, den, co den pomodlit se růženec. Ačkoli byl velmi unaven, přece se hned dal do odříkávání obvyklé modlitby, a přitom chodil před stanem. Jeho myšlenky se mimoděk vracely k zesnulé matce, pak se přenesly na to, jaký bídný život nyní vede, jak stále je v nebezpečí rychle zemřít a octnout i se v pekle. V té chvíli šel kolem jeho stanu vojenský kněz. Plukovník mu podával na dobrou noc právě tu ruku, v níž držel růženec, aniž by si to uvědomil. Kněz se podíval a zeptal se ho, co to znamená. A plukovník, jemuž jihlo srdce, vypravoval mu příběh tohoto růžence a rozplakal se. Za malou chvíli potom klečel u nohou knězových a činil svou generální zpověď. Za svítání rozzuřila se pod hradbami pevnosti Malakova nová bitva. Po několika hodinách se francouzské vojsko vracelo vítězně do svého ležení. Toho dne byly vykonány skutky, hodné svrchované slávy, ale také mnoho drahých životů dokonalo ten den svou pozemskou pouť. Mezi mrtvými byl také náš plukovník, který v noci před tím, na přímluvu nejsvětější Panny, obdržel odpuštění svých hříchů. Utíkejme se tedy také my s odevzdaností a velikou důvěrou pod ochranu této své nebeské Matky.

K y t i č k a : Umiň si, učinit dnes Panně Marii tu radost, že všechny své povinnosti, vykonáš svědomitě.

S l u ž b a : Poklekni na chvíli před obrazem Panny Marie a vzbud' v srdci touhu po nebi a odevzdej se Maria pod ochranu.